

gaaet forbi Bevillingsmyndigheden, at han ikke har haat den Tillid til Bevillingsmyndigheden at tro, at den, naar Sagen blev fremlagt for den, vel motiveret og paa den rette Maade, ogsaa fremdeles vilde følge ham i Planens Udførelse. Det erede Medlem sagde igaar, at man havde forladt den Anskuelse, at den daværende Minister var af den Overbevisning, at Thinget ikke vilde bevilge de fornødne Penge. Dette er fremkommet i en trykt foreliggende Skrivelse fra Ministeren fra et tidligere Stadium angaaende Overstridelserne paa Theatrets Budget — jeg tror, den var til Theaterkommissionen — hvori det hed, at man maatte se at hjælpe sig med de Penge, man havde paa Haanden, da det ikke var muligt at faae Penge andetstedsfra, og navnlig vilde det ikke nytte at henvende sig til Rigsdagen saa lidt som til Københavns Kommune. Dermed skal ikke være sagt, at Ministeren et Par senere delte denne Anskuelse, dette er man ikke berettiget til at lægge deri; men sikkert er det, at denne Uttring er fremkommen paa et Tidspunkt, da den, der havde Sagens Ledelse i sin Haand, maatte kunne se, at der vilde komme til at foreligge betydelige Overstridelser paa flere Konti. Naar altsaa Udvalget har taget Hensyn til denne Skrivelse og citeret denne Passus, er det kun sket for at betegne, at Ministeren paa Grund af det Forhold, hvori han den Gang stod til Thinget, paa Grund af denne Mangel paa Tillidsforhold til Thinget, har haat den Anskuelse, at det ikke vilde nytte ham at komme til Thinget, og at denne Anskuelse er vedbleven at raade, saaledes at han selv har taget paa sit Ansvar at bevilge Penge, eller at han med andre Ord har stillet sig selv i Bevillingsmyndighedens Sted. At Ministeren den Gang har gjort dette, har haat til Følge, at han selv maa bære Ansvaaret for, hvad der er sket, og Andet og Mere er det ikke, vi her ønske. Jeg gjentager, at skulde og kunde vi her afgjøre Sagen efter Sympathier, vil den erede daværende Minister finde megen Sympathi ogsaa paa denne Side, men vi ere nødte og forpligtede til at hævde Bevillingsmyndigheden, hvor vi finde den krænket, og det er det, der har bevæget os til at gjøre den Indstilling, der er gjort til Thinget.

Berg: Skjøndt jeg saae i Mindretallets Betænkning, at der er gjort en fuldstændig urigtig Brug af mit Navn og af en Udtalelse af mig, skulde jeg dog ikke have taget Ordet under denne Sags Behandling, naar ikke det høitærede Medlem for Frederiksberg (Hall) havde givet mig Anledning dertil. Dette erede Medlem mente, at min Stilling til Sagen kunde finde noget Forsvar for den Handlemaade, som her paaklages fra Statsrevisionens og fra Udvalgets Flertals Side, men det er en ganske besynderlig Misforstaaelse af det erede Medlem. Jeg har for stor

Verdighed for Grundlovens § 49, hvorefter ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, til, at jeg ikke skulde være baade Statsrevisionen taknemmelig for dens dygtige Arbejde og det erede Udvalg taknemmelig for, at det i alt Fald med 4 Stemmer mod 1 — besynderlig nok ikke med alle Stemmer — har tiltraadt Statsrevisionens Flertals Indstillinger. Det er forhandlet om, hvorvidt dette eller hint af de enkelte Foretagender, der have foranlediget den samlede Overstridelse, har været nødvendigt, hensigtsmæssigt eller deslige, der er tale om, hvad Rigsdagen har sagt eller har haat Leilighed til at sige derom, hvad den mulig vilde have sagt, og hvad Finantsudvalget eller enkelte Medlemmer deraf vi de have sagt. Alt dette kan efter min Formening nok tjene til Oplysning, det kan bruges til en Diskussion, men det gaar Alt uden om Kernen, og denne er: Hvor ere disse Udgifter bevilgede, hvor findes de bevilgede? Spørgsmaalet er ikke, hvad har det eller hint Medlem af Finantsudvalget, af Folkethinget eller af Landstinget sagt eller skrevet om den Sag før eller siden? Have de vidst Noget, eller burde de have vidst Mere, eller burde de have sagt dette eller hint? Derpaa kommer det ikke an, men hvad det kommer an paa er: Hvor har det erede Medlem (Hall) og hans Eftermand, hvor have disse to tidligere Ministre haat grundlovmæssig Bemyndigelse til at udgive disse store Summer af Statens Formue? Jeg har ikke hørt eller set en Løbde som Bevis for, at de have haat en saadan Bemyndigelse; thi adskillige Forudsætninger af Denne eller Sin, forskjellige Fortolkninger af et eller andet specielt Punkt, ogsaa i Theaterloven, som for Resten er overordentlig klar, have aldeles Intet at gjøre med det Spørgsmaal: Hvor er den grundlovmæssige Bemyndigelse til Overstridelsen. Da denne efter min Mening fuldstændig savnes og ikke vil kunne erstattes af nogen Fortolkning af nogen speciell Lov eller ved nogen Udtalelse, der er gjort, eller nogen Udtalelse, der er undladt, men burde have fundet Sted, forekommer det mig, at Sagen i denne Henseende er ganske simpel. At resonnerere som saa: En Minister kan efter sit Skjønnende gaa bort fra Grundlovens Regel om, at der ikke maa afholdes Udgifter, som ikke have Hjemmel i Finantsloven, ja endog, — som det erede Medlem for Stege (Jøssen) saa klart udviklede — give sine Underordnede carte blanche til selv at bevilge sig Udgifter, som intetsteds ere bevilgede og derefter gjøre Regnskab for Ministeren, der da tager det paa sin Kappe, er noget saa Extraordinært, saa Besynderligt, at det er mig ubegribeligt, at det erede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimestad) endog i den Grad har kunnet vove sig ind paa at yde Forsvar for saadanne Foranstaltninger, at han har draget denne Foranstaltning med ind under sin Forsvarsplan.